

1368

Veuré

(ALDC, IX, 2110. *Veuré* [Futur 1])

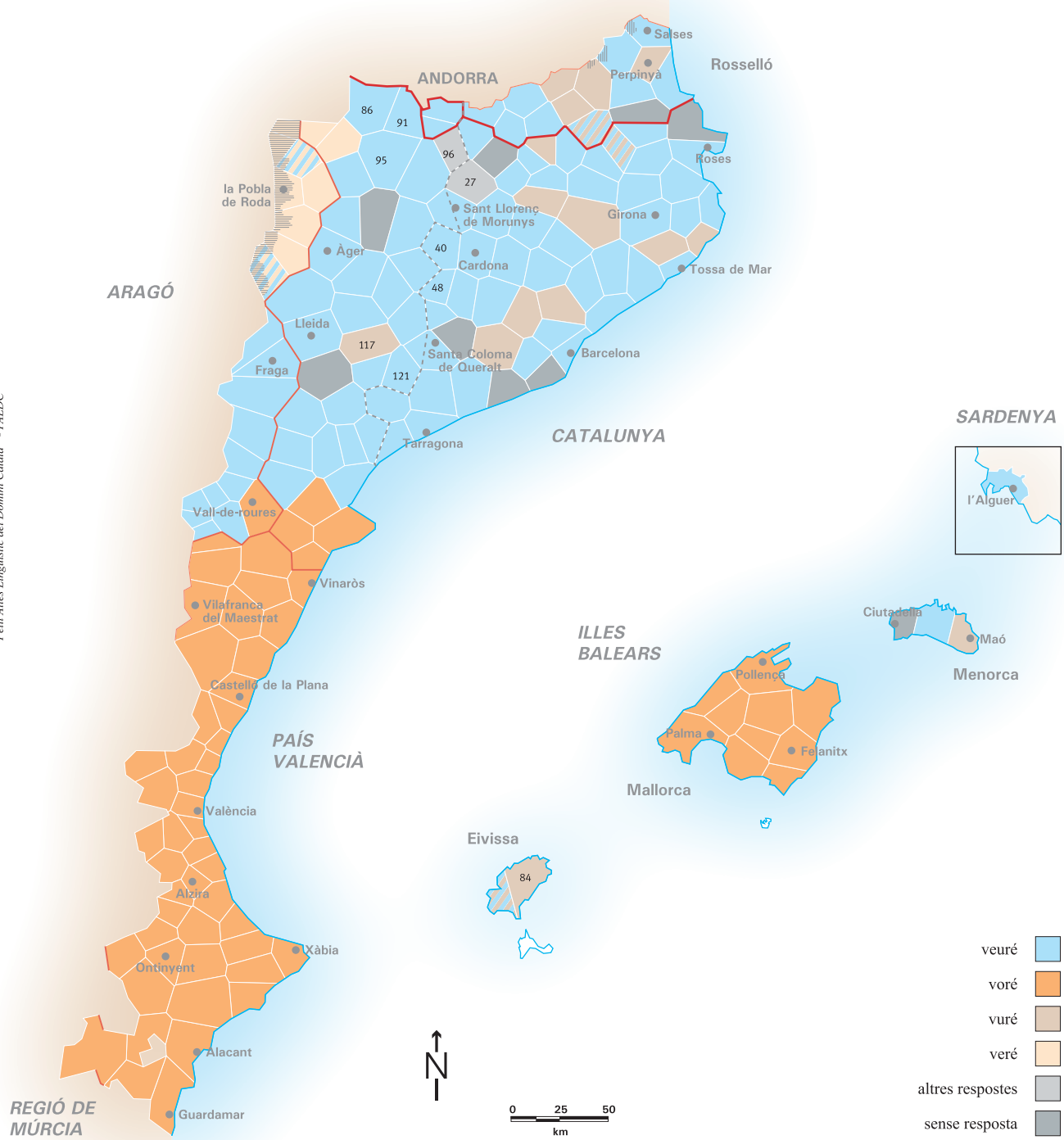
El futur de *veure* (< VĪDERE) en llat. vg. era de formació perifràstica; la primera persona del singular, *VIDERE-HAIO, va substituir el llat. cl. VIDEBO i va generar en cat. *veuré*, estès pel Principat, i, a partir d'aquí, es va canviar en *vouré* 27, 96, 117, per labialització de *e* entre dues labials, i en *v[o]ré*, en val. i mall., *v[u]ré*, en eiv., men. i punts isolats del Principat i del ross., per monoftongació de [ow] > [o], [u], d'acord amb la pronúncia de la [o] àtona en cada àrea dialectal. Una tercera variant, *veré*, d'afinitat arag., és d'ús normal en els parlars ribagorçans (cf. mapa 1367). Recordem que *voré* és el causant de la variant d'infinitiu *vore*, del val. i la part rural d'Eivissa (84), mentre que en bal. s'usa *veure*

i només es monoftonga l'infinitiu quan esdevé àton en context amb un pronom ([vor'ə l] 'veuré'l'; veg mapa 1550).

Hem prescindit de la diferència de timbre en la desinència: [ˈe] en ross. i en la loc. 40 i [ˈɛ] en les loc. 48, 86, 91, 95, 121 (veg. mapes 1357 i 1360).

Veuré és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917, forma que recull la *PEOLC Morfologia* (pàg. 51), que també considera *voré* admissible en l'àmbit restringit (parlars valencians; caldria afegir també els baleàrics), només, però, en registres informals, i *vouré*, com a no recomanable.

Petit Atlas Lingüístic del Domini Català © PALDC

- veuré
- voré
- vuré
- veré
- altres respostes
- sense resposta